

La mare

Samoila

Valurile Mării Negre mă aruncă înspre cer
Și apoi mă lasă liber până ce-n adâncuri pier.
Doi țipari lungi, îndrăzneți se joacă de-a paparude
Împingându-mă-n meduze cu voal și buze ude.

Spuma umple luciul apei de sub care ies săltând
Pescăruși ce fug departe în văzduhul fremătând.
O bătrână, în slip mare, cercetează firul zării
Așteptând nerăbdătoare să-nțeleagă rostul mării.

Două fete zâmbitoare, doar cu slip și sâni-n vânt,
Se aruncă-n apa mării și nu scot vreun cuvânt.
Salvamarul, sus pe capră, moțâie sub o umbrelă,
O bărcuță cu trei tineri e împinsă de o velă.

Când „gogoșa-nfuriată” e adusă de „corsari”,
Scormonesc în rufărie după banii necesari.
Apoi, vine „piatra ponce” cu una cu fustă creață
Căreia de nu-i iei una, o să-ți dea semințe-n față.

Muzica răsună tare, că-i condusă de-un D.J.
Ce te-ndeamnă cu emfază la friptură cu mujdei.
„Pieile” viu colorate, pe nisipul auriu,
Se cufundă în plăcere, greul îl simt mai târziu.

Mare, ești prea minunată cu nisip, oameni, umbrele,
Spălând ce-ți vine la mână, de la gânduri până la piele.
Faci minuni în mintea noastră dăruită de un zeu
Care pentru lumea toată e doar bunul Dumnezeu.